

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 21 - 27 septembrie 2014

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455; Pr. Ionuț: 0766/250.417

4. Se va întâmpla să fii părăsit de Dumnezeu, se va întâmpla să fii pus la încercare de aproapele tău, dar, mai des încă și înaintea de orice, îți vei fi ție însuși povară și întrucât nu vei putea afla ușurare ori scăpare prin mângâieri sau alte leacuri și tămăduiri, decât când Dumnezeu va voi, va trebui să rabzi. Dumnezeu, într-adevăr, vrea ca tu să înveți să suferi povara amărăciunii fără a te bucura de vreo alinare, și lui singur să i te încredințezi, și astfel, prin urgisiri trecînd, să te smeresti tot mai mult. Nimeni, într-adevăr, nu simte mai adînc în inimă patima lui Cristos decît acela căruia i s-a întîmplat să sufere amărăciunea răstignirii. Crucea este, așadar, gata mereu și te așteapta în tot locul. De ea nu vei putea scăpa, oriunde ai fugi: căci oriunde te-ai afla, te vei purta și te vei găsi pe tine însuși, mereu. Întoarce-te încotro vei vrea, în sus și în jos, în dreapta și în stînga: în toate părțile vei da peste cruce, și, oriunde te-ai afla, n-ai altă cale decît să-ți păstrezi cumpătul în răbdare, dacă vrei să te bucuri de pacea lăuntrică și să te poți învrednici de cununa vieții veșnice.

5. Dacă îți porți crucea de bunăvoie, crucea la rîndul ei te va purta pe tine și te va duce spre limanul mult dorit, acolo unde vor înceta toate amărăciunile care, aici pe pămînt, nu pot lua sfârșit niciodată. Dacă îți duci crucea cărtînd, îți sporești singur povară și vei simți pe umerii tăi o greutate și mai apăsătoare; totuși n-ai încotro: nu poți decît să înduri mai departe ce ți s-a dat. Dacă te scuturi de o cruce, vei da fără îndoială de alta, aproape sigur încă și mai grea.

6. Cum ți-ai putea închipui că ai să scapi de ceea ce n-a scăpat nimeni dintre muritori până acum? Care dintre sfinți și-a trăit viața în această lume scutit de cruce, fără să aibă de înfruntat amărăciuni și lucruri potrivnice? Nici Isus Cristos, Domnul nostru, n-a fost - măcar un singur ceas - scutit de durerile și amărăciunile pătimirii pămîntesti: Trebuia - zice el - să pătimească Cristos și să învie din morți și astfel să intre în mărirea sa (Lc 24, 26, 46). Cum ai putea căuta o altă cale decît calea regească, drumul sfintei cruci?

CALEA REGEASCĂ A SFINTEI CRUCI Capitolul XII

Imitativitatea lui Cristos - Thomas a Kempis

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Cornel Ciocan** și **Constantin Bontu**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Căci ce-i folosește omului...

Cu ceva vreme în urmă într-un ziar a apărut pe prima pagină o imagine cu un sultan gras pus pe un cântar de modă veche, cu două brațe. Pe unul din talerele cântarului se afla sultanul, cu turbanul său din mătase și cu un zâmbet larg pe față. Pe celălalt taler se afla un munte de diamante. Articolul explica faptul că, la petrecerea de ziua sa, sultanul primea în fiecare an de la supuși greutatea sa în diamante. Și cum avea cam 120 de kilograme, vă dați seama de dimensiunea muntelui de diamante.

Acea imagine amintește de ceea ce Isus spune în Evanghelia de astăzi. Dacă am pune întreg universul pe unul din talere, spune El, iar în cealaltă parte am pune un singur suflet, sufletul ar fi mult mai greu decât universul. “Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?”

Un fermier a văzut odată un roi de albine în păduricea de lângă casă. Dorind să aibă un stup la fermă, a cumpărat unul, a mers în pădure și a prins câteva albine pe care le-a dus în stup. A doua zi a mai prins câteva albine și le-a dus în stup. A făcut așa și în zilele următoare dar nu avea spor: multe dintre albine se întorceau în pădurice. Uimit, fermierul a întrebat un apicultor: “Care e problema cu albinele acestea? De ce nu stau în stupul meu?” Răspunsul primit a fost: “Singurul mod de a muta un roi unde vrei tu este să prinzi mai întâi sufletul roiului. Odată ce l-ai prins, restul albinelor vor veni să stea în stupul tău.” “Și care este sufletul roiului?”, a întrebat fermierul. ” Apicultorul i-a explicat: “Sufletul este regina. Prinde-o, și toate celelalte albine, care toată viața o slujesc pe aceasta, o vor urma.” Regina este pentru roi ca sufletul pentru om. Toate instinctele, dorințele, gândurile și emoțiile omului se supun sufletului. Dacă sufletul îl slujește pe Cristos, și omul îl slujește. Platon spune cândva: “Dacă vrei ca trupul să fie bine, trebuie să începem vindecând sufletul”.

Sufletul nu este o parte a trupului, deși este găzduit de acesta. Privind la tatăl său mort, așezat într-un sicriu, un băiat a spus: “Acesta nu este tatăl meu. Este doar casa în care a trăit el odată.” Isus confirmă aceasta atunci când le spune discipolilor săi să nu se teamă de cei care pot ucide trupul, dar nu pot ucide sufletul. (...) Un necredincios îi spunea odată unui preot că nu poate crede în existența sufletului. “La urma urmelor”, spunea el, “puteți merge la un laborator medical și veți vedea că omul este de fapt doar apă, zahăr, fosfor, carbon, amidon...” Preotul i-a spus că nu dorește să continue discuția, ceea ce l-a înfuriat pe necredincios. “Mă așteptam la așa ceva. De fiecare dată când nu puteți da un răspuns logic, refuzați să continuați discuția.” Preotul i-a răspuns calm: “Sunt om cu rațiune, și tocmăi de aceea refuz să vorbesc cu o grămadă de apă, zahăr, fosfor, carbon, amidon...”

La sufletul unui om din trup, și tot ce îți rămâne sunt niște materii chimice, valorând puțin sau nimic. Pune însă un suflet într-un trup și omul va valora mai mult decât întreg universul. (...)